

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **Reklamní agentura ESO s.r.o.**, IČO 285 87 669
sídlem Tilschové 851/6, 709 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Matoušem Pyšným
sídlem Občanská 1115/16, 710 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j. 3450077/24/3200-80543-807038, ve věci zastavení daňové exekuce,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 9. 2024, č. j. 3450077/24/3200-80543-807038, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 690 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Matouše Pyšného, advokáta se sídlem Občanská 1115/16, 710 00 Ostrava.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne 8. 10. 2024 se žalobce domáhá zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut jeho návrh na zastavení daňové exekuce nařízené exekučními příkazy ze dne 26. 7. 2024, č. j. 2917052/24/3200-80543-807038, č. j. 2917079/24/3200-80543-807038, č. j. 2917084/24/3200-80543-807038, č. j. 2933466/24/3200-80543-807038, č. j. 2933455/24/3200-80543-807038 a č. j. 2933470/24/3200-80543-807038.
2. Žalobce (původní obchodní firmou MARF s.r.o.) namítl, že žalovaný nezastavil daňovou exekuci, navzdory tomu, že soud přiznal odkladný účinek žalobám proti dodatečným platebním výměrům, jež byly podkladem exekučních příkazů.
3. Žalovaný má za to, že smyslu a účelu institutu odkladného účinku správních žalob bylo dosaženo odkladem nařízené daňové exekuce. Exekuční příkazy byly vydány před doručením usnesení o přiznání odkladného účinku, které působí *ex nunc*. Dle žalovaného je potřeba rozlišovat situaci, kdy správce daně posečkání úhrady nedoplatku povolil svým rozhodnutím a situaci, kdy je úhrada daně posečkána ze zákona, a v tomto případě žalovaný posečkání úhrady nedoplatku nepovolil, jak je vyžadováno dle § 181 odst. 2 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku správní žalobě je předběžné rozhodnutí nedotýkající se věci samé. Pouze meritorní rozhodnutí (vyhovění správní žalobě, je-li důvodná), může vést k zastavení daňových exekucí, které byly nařízeny v souladu se zákonem. V opačném případě, by se stíraly rozdíly mezi rozhodnutím o přiznání odkladného účinku správní žalobě, které se vydává bez přezkoumání věci samé a vyhověním žalobě. Protože je tedy přiznání odkladného účinku správní žalobě institutem sice mimořádným ale prozatímním, nemohou s ním být dle žalovaného spojeny definitivní účinky jako je zastavení nařízených daňových exekucí.
4. Odložení provedení nařízených daňových exekucí plně koresponduje s povinností správce daně zohlednit účinky usnesení o přiznání odkladného účinku žalobám, a přitom jsou hájeny i oprávněné zájmy správce daně. V případě zamítnutí žaloby by bylo možno opětovně nařídit daňové exekuce, ovšem již například za jiné majetkové situace daňového subjektu v důsledku délky soudního řízení. Nebylo by tedy pak ani žádného rozdílu, pokud by byla žaloba zamítnuta nebo shledána důvodnou, jelikož v obou případech by byly exekuce zastaveny již na základě rozhodnutí o přiznání odkladného účinku. Jediný rozdíl by byl v tom, že by případně mohly být znovu nařízeny exekuce po právní moci rozhodnutí správního soudu, nicméně správce daně by ztratil pořadí exekučních příkazů. V daném případě by se jednalo o pořadí exekučního příkazu prikázáním pohledávky z účtu, v jiných případech by se však mohlo jednat např. o srážky ze mzdy nebo dokonce prodej nemovitých věcí a takový závěr by byl proto naprosto fatální. Měl-li by správce daně povinnost

v důsledku přiznaného odkladného účinku zastavit nařízené daňové exekuce, byl by znevýhodněn vůči jiným, běžným věřitelům, např. fyzickým osobám, u nichž bude zpravidla mnohem těžší prokázat, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. *De facto* by tak po přiznání odkladného účinku správním žalobám musely být exekuce nařízené ve prospěch státních orgánů zastavovány, zatímco exekuce nařízené ve prospěch ostatních osob by mohly být nadále vedeny.

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Soud ze spisů ověřil, že převážnou částí exekučních příkazů byla vymáhána daňová povinnost, která byla předmětem sporu v jiných soudních řízeních vedených u zdejšího soudu. Konkrétně daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců říjen až prosinec 2016 (sp. zn. 25 Af 8/2024) a leden až prosinec 2019 (sp. zn. 25 Af 16/2024). Soud v těchto řízeních přiznal žalobám odkladný účinek.
7. Podle § 73 odst. 1 s. ř. s., soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
8. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu: „*Správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud (písm. c)) povolí posečkáni úhrady nedoplatku, (písm. i)) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.*“
9. Přiznání odkladného účinku žalobě rozhodnutím soudu má za následek, že se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí. Záměrně je užita co nejširší kategorie (účinky bez jakékoliv bližší specifikace), aby tím byly pokryty všechny možné účinky rozhodnutí, které přichází do úvahy. Smyslem přiznání odkladného účinku žalobě (popř. odkladného účinku *ex lege*) je pozastavit veškeré účinky žalovaného rozhodnutí. Od určení počátku suspendování účinků žalobou napadeného rozhodnutí je třeba odlišovat otázku dopadů usnesení o přiznání odkladného účinku. Podstatou přiznání odkladného účinku žalobě je vytvořit právní (a v návaznosti na to též faktický) stav, který by existoval, pokud by napadené správní rozhodnutí žádné účinky nevyvolalo. V případě, že se právní účinky správního rozhodnutí doposud nijak neprojeví (adresát správního rozhodnutí dosud nezapočal s využíváním přiznaného práva nebo s plněním uložené povinnosti), má přiznání odkladného účinku žalobě ten následek, že po dobu trvání odkladného účinku není možné toto rozhodnutí realizovat. Pokud se právní účinky správního rozhodnutí již projeví, vytvoří usnesení o přiznání odkladného účinku fikci, jako by právní účinky ještě nenastaly. (viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 73)

10. Podle § 157a daňového řádu: „Úhrada daně je posečkána ode dne přiznání odkladného účinku v řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví nebo před Ústavním soudem. Toto posečkání skončí uplynutím dne, kdy rozhodnutí soudu ve věci související se stanovením daně nabylo právní moci.“
11. V rámci důvodové zprávy k § 157a daňového řádu (zákon č. 283/2020 Sb.) je uvedeno:
„V rámci nového § 157a daňového řádu se navrhuje zavedení institutu posečkání s úhradou daně vznikající ex lege, a to v situaci, kdy je v souvislosti se soudním přezkumem rozhodnutí o stanovení daně přiznán odkladný účinek příslušnému podání v rámci správního soudnictví nebo v řízení před Ústavním soudem. Důsledkem přiznání odkladného účinku v případě soudního přezkumu rozhodnutí o stanovení daně je nevymahatelnost daně tímto rozhodnutím stanovené, avšak nikoliv eliminace vzniku úroku z prodlení v případě, že správnost stanovené daně bude soudem potvrzena. V tomto ohledu je žádoucí poskytnout předmětné dani status daně, jejíž úhrada byla posečkána, což současně povede k nahrazení úroku z prodlení polovičním úrokem z posečkané částky. Sama skutečnost, že v řízení před soudem byl přiznán odkladný účinek, je dostatečným důvodem pro vznik posečkání, aniž je v tomto případě třeba provádět další správní úvahu ze strany správce daně. Navrhuje se proto vznik posečkání ze zákona, aniž by správce daně v tomto případě vydával rozhodnutí o povolení posečkání. Ukončení posečkání pak nastane spolu s právní mocí příslušného soudního rozhodnutí v dané věci.
S ohledem na skutečnost, že daňový řád na více místech hovoří o situaci, kdy je „povoleno posečkání“, tj. dosud nepředpokládá vznik posečkání ex lege, je třeba promítnout tuto možnost do více ustanovení daňového řádu, konkrétně v rámci úpravy úroku z posečkané částky (nový § 253 odst. 3 daňového řádu) a prominutí penále (§ 259a odst. 4 písm. b) daňového řádu). Naopak v rámci úpravy zastavení daňové exekuce v § 181 odst. 2 písm. c) daňového řádu je na místě ponechat pouze úpravu tohoto zastavení v návaznosti na povolení posečkání, neboť v případě přiznání odkladného účinku v soudním řízení musí dojít k zastavení daňové exekuce bez dalšího (tedy nikoliv pouze z titulu vzniku posečkání), tj. tato situace spadá pod případ uvedený v § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, kdy je zde dán jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat. Posečkání podle navrženého § 157a daňového řádu je rovněž třeba doplnit mezi skutečnosti, které staví běh lhůty pro placení daně podle § 160 odst. 4 (nové písm. d)) daňového řádu, což reflektuje skutečnost, že po dobu tohoto posečkání není předmětná daň vymahatelná.“
12. Dle § 190 odst. 2 daňového řádu: „Poskytovatel platebních služeb je povinen od okamžiku, kdy mu byl doručen exekuční příkaz, po dobu trvání daňové exekuce nevyplácet peněžní prostředky z účtu dlužníka, ze kterého je přikázána pohledávka, neprovádět na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládat, a to až do výše částky uvedené v exekučním příkazu; to se týká i peněžních prostředků, které dojdou na tento účet do 6 měsíců ode dne vyrozumění o právní moci exekučního příkazu.“
13. Z výše uvedeného je zcela zjevné, že zamýšlený důsledek přiznání odkladného účinku žalobě vůči podkladovému rozhodnutí bylo právě zastavení daňové exekuce a sám zákonodárce tuto situaci subsumoval pod § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu.
14. Podle § 177 odst. 1 daňového řádu: „Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.“
15. Podle § 304 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“): „Povinný ztrácí okamžikem, kdy je peněžnímu ústavu doručeno usnesení o

nařízení výkonu rozhodnutí, právo vybrat peněžní prostředky z účtu, použít tyto prostředky k platbám nebo s nimi jinak nakládat, a to do výše vymáhané pohledávky a jejího příslušenství.“

16. Podle § 308 odst. 1 o. s. ř.: „Povolí-li soud odklad výkonu rozhodnutí (§ 266) a bylo-li peněžnímu ústavu doručeno usnesení o povolení odkladu před provedením výkonu, neprovede peněžní ústav výkon rozhodnutí, dokud mu nebude soudem doručeno vyrozumění, že odklad byl zrušen.“
17. Podle odst. 2 téhož ustanovení: „Zastaví-li soud výkon rozhodnutí, zanikají dnem právní moci usnesení o zastavení výkonu povinnosti peněžního ústavu podle § 304 odst. 1 a účinky výkonu rozhodnutí uvedené v § 304 odst. 3, § 306 a 307; byl-li výkon rozhodnutí zastaven částečně, platí to obdobně o dotčené části pohledávky z účtu. O tom, že usnesení o zastavení (částečném zastavení) výkonu rozhodnutí nabylo právní moci, soud peněžní ústav vyrozumí.“
18. K následkům odložení a zastavení daňové exekuce odkazuje soud na výše uvedené § 308 o. s. ř., který se subsidiárně užije pro posouzení účinků odkladu a zastavení tohoto způsobu daňové exekuce. Pouhým odložením daňové exekuce nezanikají účinky *arrestatoria* (povinnosti poskytovatele od okamžiku doručení exekučního příkazu nevyplácet peněžní prostředky na účtu, nezapočítávat tyto prostředky či s nimi jinak nakládat) ani *inhibitoria* (povinnosti dlužníka respektovat zákaz jakkoli nakládat s peněžními prostředky na účtu). Smyslem institutu odkladného účinku je však pozastavit veškeré účinky napadeného rozhodnutí (v tomto případě rozhodnutí, jímž byla pravomocně stanovena daň). Jak bylo uvedeno výše, ačkoli je počátek působení odkladného účinku žalobě stanoven datem jeho přiznání, vytváří právní fikci, jako by právní účinky rozhodnutí ještě nenastaly. V tomto případě však žalovaný pochybil, neboť pouhým odkladem daňové exekuce nebyly pozastaveny všechny účinky podkladových rozhodnutí. Žalobce nemohl nakládat se svými peněžními prostředky na účtech a peněžní ústavy mu z těchto účtů nemohly tyto prostředky vyplácet.
19. Soud dále poukazuje na obdobné na znění § 268 odst. 1 písm. b) o. s. ř., dle kterého: „Výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže rozhodnutí, které je podkladem výkonu, bylo po nařízení výkonu zrušeno nebo se stalo neúčinným.“
20. K tomu odkazuje soud na příslušnou komentářovou literaturu: „Rovněž neúčinnost rozhodnutí nebo jiného exekučního titulu je důvodem pro zastavení výkonu rozhodnutí. Na rozdíl od zrušení exekučního titulu neúčinný exekuční titul sice po formální stránce zůstává stále platný, ale je již nezpůsobilým podkladem pro vymáhání jím uložené povinnosti, neboť exekuční titul ztratil svou právní účinnost. Neúčinnost exekučního titulu nastává buď přímo ze zákona, nebo v důsledku jiných zákonem předvídaných skutečností.“ (LEVÝ, Jiří. § 268 In: SVOBODA, Karel a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024.) Dle soudu jsou uvedené závěry analogicky zcela aplikovatelné i v tomto případě. Podkladová rozhodnutí v důsledku přiznání odkladného účinku po formální stránce zůstala platná, ale nebyla již způsobilým podkladem pro vymáhání jimi doměřené daně.
21. Soud dodává, že zastavení daňové exekuce není definitivním krokem, jak ostatně sám žalovaný následně přiznává. Eventuální ztráta pořadí exekučních příkazů je zákonem předvídaný účinek, který je důsledkem toho, že daňový orgán neunesl povinnost tvrdit či osvědčit rozpor přiznání odkladného účinku žalobě s důležitým veřejným zájmem (např. že se dlužník/žalobce bude zbavovat majetku, příp. že dojde právě ke ztrátě pořadí a tím budou

zvýhodnění jiní existující věřitelé). Znevýhodnění správce daně oproti jiným věřitelům rovněž vyplývá z úmyslu zákonodárce, který koncipoval znění § 157a daňového řádu.

22. Soud tak shledal žalobní námitku důvodnou.
23. Soudu je z úřední činnosti známo, že žaloby, kterým byl přiznán odkladný účinek, byly zamítnuty, ale s ohledem na znění § 75 odst. 2 s. ř. s. neshledal žádnou výjimku z tohoto pravidla, která by mu umožnila k této okolnosti přihlédnout. V dalším řízení proto žalovaný znovu posoudí žádost žalobce a vyjde z výše uvedeného závěru, že přiznání odkladného účinku žalobě vůči rozhodnutí, které je podkladem exekučního příkazu, je důvodem pro zastavení (byť částečně) daňové exekuce.
24. Z výše uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
⌋) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 5 620 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 10b odst. 5 písm. b	
2) sepsání žaloby	§ 11 odst. 1 písm. a) a d)
vyhl. č. 177/1996 Sb.	
		11 240 Kč
⌋) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 450 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. ⌋)	§ 13 odst. 4
vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
⌋) DPH 21 % z částek uvedených pod písm. ⌋)-	§ 57 odst. 2 s. ř. s.	2 550 Kč
⌋)		

Celkem 17 690 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za návrh na vydání předběžného opatření, neboť tento návrh nepovažuje za účelně vynaložený úkon, a to s ohledem na zamítnutí tohoto návrhu usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 11. 2024, č. j. 25 Af 28/2024-22. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 26. února 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu